

Évközi 2. Vasárnap C

*Ahogy örül a vőlegény a menyasszonynak,
úgy örül majd neked Istened. (Iz 62,5)*

Olvasmány

Izajás 62, 1-5

Így szól az Úr: Sion miatt nem hallgathatok, és Jeruzsálem miatt nem nyugszom, amíg föl nem ragyog igazsága, mint a hajnal, és szabadulása, mint a fáklya, nem tündököl.

Meglátják majd a népek igazságodat és a királyok dicsőségedet. Új néven hívnak majd, amellyel az Úr ajka nevez el. A dicsőség koronája lesz az Úr kezében, királyi fejdísz Istened kezében.

Nem hívnak többé "Elhagyottnak", sem országodat "Pusztaságnak", hanem így neveznek: "Gyönyörűségem", és országodat:

"Menyasszony", mert az Úr örömét találja benned, s országod újra férjhez megy.

Mert amint a vőlegény feleségül veszi a leányt, úgy fog frigyre lépni veled, aki téged felépít, és amint a vőlegény örül a menyasszonynak, úgy leli örömét benned Istened.

Szentlecke

1 Korintusiaknak 12,4-11

Testvéreim! A lelki adományok ugyan különfélék, a Lélek azonban ugyanaz. A szolgálatok is különfélék, de az Úr ugyanaz. Sokfélék a csodajelek is, de Isten, aki mindenben mindent véghezvisz, ugyanaz.

A lélek ajándékait mindenki azért kapja, hogy használjon vele. Az egyik ugyanis a bölcsesség ajándékát kapja a Lélektől, a másik a tudás adományát ugyanattól a Lélektől. A harmadik a hitet kapja

ugyanabbana Lélekben, vagy pedig a gyógyítás adományát szintén ugyanabban a Lélekben. Van, aki csodatevő hatalmat kap, van, akinek a prófétálás képessége vagy a szellemek elbírálása jut osztályrészül.

Más a különféle nyelvek adományát vagy pedig a nyelvek értelmezését nyeri el ajándéku.

Mindezt azonban egy és ugyanaz a Lélek műveli, tetszése szerint osztva kinek-kinek.

Abban az időben: Menyegzőt tartottak a galileai Kánában, amelyen Jézus anyja is ott volt. Jézust is meghívták a menyegzőre, tanítványaival együtt. Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: "Nincs több boruk." Jézus azt felelte: "Mit akarsz tőlem, asszony! Még nem jött el az én óram." Erre anyja szólt a szolgáknak: "Tegyetek meg mindent, amit csak mond!"

Volt ott hat kőkorsó, a zsidóknál szokásos tisztálkodás céljára, mindegyik két-három mérős. Jézus szólt a szolgáknak: "Töltsétek meg a korsókat vízzel!" Meg is töltötték azokat színültig. Ekkor azt mondta nekik: "Most merítsetek belőle, és vigyétek oda a násznagynak." Odavitték.

Amikor a násznagy megízlelte a borrá vált vizet, nem tudta honnan való. A szolgák azonban, akik a vizet merítették, tudták. A násznagy hívatta a vőlegényt, s szemére vetette: "Először mindenki a jó bort adja, s csak amikor már megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te meg mostanáig tartogattad a jó bort."

Ezzel kezdte meg Jézus csodajeleit a galileai Kánában. Kinyilatkoztatta dicsőségét, s tanítványai hittek benne.

Elmélkedés

Az volt a szokás Izraelben, hogy a vendégek bort vittek a lakodalomba. Ezért tudtak kiadósan ünnepelni (1-2 hétig). A mai evangéliumban szereplő vendégek hozzájárulása meglehetősen csekély lehetett. Nyilván vittek magukkal valami ihatót – de az túl kevés és közepes minőségű lehetett. A mi hozzájárulásunk is korlátozott és emberi kisszerűség jellemzi.

A korsók üresek, az ünnepi hangulatot törés fenyegeti. Ez a fenyegető vég cselekvésre készíti Máriát: "Tegyétek, amit mond!" A szolgák – Jézus utasítása szerint – megtöltik a korsókat vízzel, amelyet ő a legjobb borrá változtat; finomabbá, mint amit a vendégek hozhattak volna. A kánai történetben jelképesen felsejlik, ki is Jézus. A tanítványok megízlelnék valami "nagyobbat", amit a Jézussal való együttélés során tapasztalhatnak meg. A Jézussal való eleven kapcsolat erősödik, élő hit ébred, amely táplálja hivatásukat, nehézségekben is.

A mai világban is létezik Kána – sokféleképpen. Sokak belső erőinek kiégése, élet- és hitvilágának kiüresedése, reményének megfogyatkozása – ez Kána ma. Kapcsolatok halálos üressége és értelmetlensége vagy örömtelen egymás mellett élés – ez ma Kána. De Jézus ma is meg akar szabadítani a halálos ürességtől és kilátástalanságtól. – "Kiürül a korsóm. Nagyon szomjazom. A földemen nincs már víz. Hogy adjak inni, amikor nekem sincs – ha te, Uram nem töltöd be ürességemet?" (H. Rusche)

Elbeszélésünk arra bátorít, hogy bízzunk az ilyen időszakokban is – mint Mária –, és ürességünkkel menjünk Jézushoz, aki ma is átváltoztatja azt. Üres korsóinkat töltsük meg azzal, amink van – talán csak könnyek, félelmek és szomorúság – és aztán oldottan elengedetten higgyük, hogy az ünnep teljességével telik meg, ha hiszünk benne, hogy Jézus átváltoztatja. Közvetítők lehetünk – mint Mária – és kell is lennünk korunk üressége, ínségei és az élet teljessége: Jézus között. Hallhatjuk Mária szavait és cselekedhetünk aszerint, mint a kánai szolgák: "Tegyétek, amit mond!"